

De YOLO-filosofie

LEVENSLIED

Monique Snoeijen schrijft de soundtrack van haar leven. Deze week: hier en nu.

De hertenkandelaars van de Kerst staan pas een paar weken weer in de balkonkast, mijn fles zonnebrandcrème is nog lang niet leeg en ik moet nog naar het tuincentrum om mijn doodgevroren olijfboompjes te vervangen. Maar de dagen zijn al weer aan het korten. Over twee maanden zit de vorst weer aan de grond.

Je hoort het oude mensen altijd zeggen en nu zeg ik het zelf ook: waar blijft de tijd? Je knippert één keer met je ogen en je pre-vakantiestress heeft al weer plaatsgemaakt voor post-vakantiestress.

Het ene moment pieker je je suf over hoe je straks op Schiphol de marechaussee gaat overtuigen dat je heus de moeder van je dochters bent. (Zij dragen namelijk de achternaam van mijn ex, en ik las dat ze dit jaar scherp gaan controleren op kinderen die reizen met één ouder met een andere achternaam. Om drie uur 's nachts ben ik bereid alles te bekenen, ook ontvoering.) Het volgende moment sta je alweer 's ochtends slaapdronken boterhammen te smeren en te bidden dat de regen die tegen de ruiten slaat het treinverkeer niet ontregelt. En ergens tussen die twee momenten moet het dan

gebeuren: Het Grote Ontspannen en Opladen.

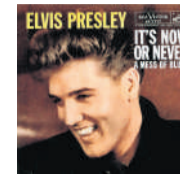
Dat moet anders kunnen. Daarom verdiep ik mij nu in de YOLO-filosofie. Dat is een vrij jonge leer die vooral veel aanhangers heeft onder pubers. Het gaat over leven in het hier en nu, over stoppen met denken en beginnen met ervaren. Mijn bijna 16-jarige dochter legt deze You Only Live Once-leer overigens net iets anders uit. Volgens haar is het de kunst van het 'schijf hebben aan alles'. Ze geeft een voorbeeld: „Een sletje zegt bijvoorbeeld 'YOLO' als ze net seks heeft gehad met een jongen die ze amper kent.” Maar ook dat komt neer op: luisteren naar je gevoel, zonder je daarslecht over te voelen.

Een kans om de YOLO-theorie in praktijk te brengen, diende zich afgelopen week aan: ik zat wat te somberen over de dagen die dus weer korter worden, toen ik per sms een onverwachte uitnodiging kreeg. Ik besloot een snipperdag te nemen, pakte de trein naar Noord-Holland en daar klom ik achterop de brommer van een vrouw van mijn leeftijd. Een helm hoefden we niet op, want we gingen niet harder dan 30 kilometer per uur. Zo tuften we naar een

boerenerf waar Erill (een IJslandse naam) klaarstond om afgeknuffeld te worden. Daarna maakten we met dit sterke en harige type een wandeling door de duinen en toen we rozig terugkeerden op de boerderij dronken we koffie uit plastic bekertjes en aten we eierkoecken. Dat hoort zo na het paardrijden. „Dat is geen paard”, zei mijn huidige verkering toen hij op mijn telefoon de foto's zag. „Dat is een grote hond.” Maar aan zijn woorden had ik maling ('schijf', zou mijn dochter zeggen).

Als iedereen nou gewoon eens van tijd tot tijd een dag uit zijn agenda scheurt en op een grote hond gaat zitten, dan zou de alarmcentrale van de ANWB het in de zomervakantie veel minder druk hebben. Want wist u dat? Dat elke zomer weer Nederlanders gepatrieerd moeten worden omdat ze op reis zijn bezweken aan stress?

Mij gaat dat niet meer gebeuren. Ik ga zometeen niet mijn administratie doen, maar op de bank liggen – met een boek van de stapel die klaarligt voor de vakantie. Het duurt nog een half jaar voordat de dagen weer gaan lengen, maar daar denk ik nu niet aan. Ik ga lezen. YOLO.

Luistertip

Luistertip bij deze column **It's now or never** van Elvis Presley

Doe mee met het samenstellen van een Spotify-speellijst met liedjes over leven in het hier en nu. Voeg uw eigen liedje toe via nrc.nl/hierennu

Iedereen zou van tijd tot tijd op een grote hond moeten gaan zitten

DE GROTE LIEFDE VAN ...

John Thorneycroft (1977), manager telecombedrijf, over zijn grote liefde Stephanie.

tekst **Sandra Heerma van Voss**

'USA', 2010

Heeft u ook een grote liefde? Mail naar groteliefde@nrc.nl

‘Ik zag meteen mijn oude maatje’

Twee meter lang is hij, en naar eigen zeggen een 'kluns': zijn armen en benen lijken een eigen wil te hebben. Maar zij, zij is de gratie zelve. Vol bewondering volgt hij haar bewegingen.

Ik was achttien, net geslaagd voor mijn A-levels aan de Royal Grammar School in Worcester en besloot om een *gap year* in Nederland door te brengen, het geboorteland van mijn moeder. Als kleuter had ik er een paar jaar gewoond, maar daar wist ik niet veel meer van. Ik vond een goed betaalde baan als magazijnjongen bij een Brits telecombedrijf. Er hoorde een auto bij, en een flat in Amsterdam. Ik werkte zo'n negentig uur per week en voelde me heel volwassen.

„Na een paar maanden wees mijn moeder me er op dat ik mijn jeugd vriendinnetje nog niet had opgezocht, Stephanie. Toen wij allebei vier waren, woonde ze met haar ouders aan hetzelfde Alkmaarse pleintje als wij en waren we onafscheidelijk. Onze ouders waren altijd bevriend gebleven, maar Stephanie en ik waren uit elkaar gegroeid. Ik had niet veel zin in een bezoek, maar maakte toch een afspraak. Stephanie had de Vrije School gedaan en zat nu in haar eindexamenjaar.

„Op een zaterdagochtend reed ik erheen. Ik had net Metallica en Iron Maiden ontdekt en kleepte me helemaal in het zwart – een soort inhaalslag na jaren van Britse schooluniformen, denk ik. Stephanie deed open, en ik zag meteen mijn oude maatje terug; dat mooie gezicht. Ze had baggy kleren aan, een dikke wollen trui en een nietszeggende broek die haar lichaam verhulden.

„We kletsten de hele dag, totdat haar moeder weer thuiskwam. Twee weken later kwam Stephanie bij me langs in Amsterdam. De derde afspraak was bij haar grootmoeder, die zich mij ook nog kon herinneren van veertien jaar eerder. Op ons vierde afspraakje hield ik het niet meer. 'I have to say that I love you', zei ik tegen haar bij

de tramhalte. 'Dat weet ik', antwoordde ze, en voegde verlegen toe dat ze mijn gevoelens deelde. Een maand later hebben we voor het eerst gezoend.

„Ik ging economie studeren in Cambridge, dus de drie jaar daarop woonden we ver uit elkaar. Ik was een romanticus – ik hield van de boeken van Jane Austen, Elizabeth Bennett uit *Pride and Prejudice* was jaren mijn ideale vrouw. Het was nog net vóór mobiele telefoons en hotmail-accounts, dus schreef ik Stephanie brieven. Elke dag eentje. Over wat ik die dag had gedaan, en dat ik nog steeds van haar hield. Na mijn afstuderen verhuisde ik naar Leiden, waar Stephanie inmiddels studeerde. Nu zijn we getrouwd en wonen we in Londen.

„Stephanies moeder vond het meteen geweldig dat we elkaar weer gevonden hadden, maar mijn moeder was geschokt: haar beeld van Stephanie was nog dat van een klein meisje. Toen ze haar terugzag, was ze gerust.

„Het feit dat wij zo vroeg voor elkaar hebben gekozen is ook beangstigend. In de tijd rond ons huwelijk hebben we het daar wel over gehad. Wie, welke anderen laten we niet allemaal schieten? Trouwen is een definitief besluit, er is geen weg terug. Om daar vrede mee te hebben, kun je het beter omdraaien: wij missen misschien de opwinding van het telkens opnieuw beginnen, maar break-ups en liefdesverdriet blijven ons ook bespaard. Dus dat is 1-0 voor ons.

„De geboorte van ons zoontje was de bezegeling van onze geloften. Kasper is nu acht maanden oud, en Stephanie en ik zijn alletwee dolverliefd op hem. Van mij leert hij Engels, van Stephanie Nederlands. We hopen dat hij tweetalig wordt, net als wij.

's Avonds is hij te laat terug uit de City om zijn zoon nog te kunnen zien, maar 's ochtends hebben ze een vast uurtje samen: wakker worden, luiers verschonen, ontbijten. Stephanie slaapt dan nog even door. Zij doet de nachten.